

Неосінь. Шампанське. Собачий гавкіт

Ігор Павлюк

Неосінь. Шампанське. Собачий гавкіт.
В очах буржуазних загуслий мед.
В розбитому дзеркалі я і мавки.
А радіо каже: "Парад планет".

Ні зір і ні вітру. Лиш сніг вмирає.
В кленовому серці пташки живуть.
Хтось бродить у пеклі: шукає раю,
А хтось у раю косить траву.

І так усе нудно, і так нетребно,
Що глянеш в історію — пустиш кров.
А там вже дивися — вогненний гребінь
Запіяв над степом знов.

Киваєш на захід: живуть же люде!
А ти поїдь, подивись — і жий.
Бо я нажився. І більш не буду.
Бо краще — як Либідь, Хорив і Кий...

Не хочу відкрити.
Прокласти хочу
Свою дорогу, свою журбу —
Туди, де солоні від щастя очі
На зорі дивляться і як тече Буг,

Як діти у травах пасуть метеликів...
Стріляю шампанським у друзів і птиць.
Маленькі сократики.
Порожні келихи.
Неосінь.
Не знаю, куди іти.